

РЕШЕНИЕ

№ 18769

гр. София, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело №
20221110134594 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

**Предявени са обективно съединени осъдителни искиове с правно основание чл. 128,
т. 2 КТ, чл. 222, ал. 1 КТ и чл. 86 ЗЗД.**

Производството по делото е образувано по искова молба на **Д. Ч. М.**, ЕГН *****
срещу ..., ЕИК, с която ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати сумите от:

- **15 695,64 лв.**, представляваща основно трудово възнаграждение за периода от
01.02.2020 г. до 07.07.2020 г.;

- **6 521,72 лв.**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за периода от
01.04.2020 г. до 07.07.2020 г.,

- **4 775,54 лв.**, представляваща мораторна лихва върху задълженията за основно
трудова и допълнително трудово възнаграждение, дължима за периода на забавата до
27.06.2022 г.;

- **7 360 лв.**, представляваща обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ и

- **1 472,00 лв.** представляваща мораторна лихва върху обезщетението по чл.222, ал.1 от
КТ, дължимо за периода от 08.07.2020 г. до 27.06.2022 г. Претендира и разноски.

Ищецът **Д. Ч. М.**, ЕГН, излага твърдения, че между страните е възникнало
трудова правоотношение въз основа на трудов договор № ... от 28.03.2019 г., по силата на
който ищецът е изпълнявал длъжността „Летец-втори пилот“ с код по НКПД ... и код по
КИД ... Пътнически въздушен транспорт, при уговорено месечно основно трудово
възнаграждение в размер на 4500 лв. С Допълнително споразумение от 30.09.2019 г.
основното трудово възнаграждение било намалено на 4000 лв., като е определено
допълнително такова - премия за всеки от месеците октомври, ноември, април и май в
размер на 1500 лв. и премия за всеки от месеците юни, юли, август и септември в размер на
3000 лв., както и допълнително възнаграждение в размер на 0,6 % за всяка година трудов

стаж (336 лв. към датата на сключване на споразумението). Твърди, че поради намаляване обема на работа ответното дружество е уведомило ищеца на 08.04.2020 г., че прекратява трудовото правоотношение с предизвестие от 90 дни, считано от 09.04.2020 г. Поддържа, че ТПО било прекратено със Заповед .../07.07.2020 г. поради намаляване обема на работа и отправено предизвестие по чл. 326, ал. 2 КТ, като за периода от 01.02.2020 г. до датата на прекратяването (09.04.2020 г.) работодателят е заплащал на ищеца само част от дължимото месечно трудово възнаграждение или сумата от 1000 лв. Посочва се, че на 05.05.2022 г. ищецът е изпратил писмо, с което кани ответника да му заплати всички дължими суми за заплати, обезщетения, командировки и бонуси. Твърди, че е изпратена и покана за доброволно изпълнение в 7-дневен срок, която била получена от ответника на 16.05.2022 г. от служител на ответника. Посочва, че до датата на подаване на исковата молба /29.06.2022 г./ не е постъпило плащане от страна на ответника. Моли за уважаване на исквете. В случай на оспорване от страна на ответника моли за допускане на съдебно-счетоводна експертиза.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество ..., ЕИК, подава отговор на исковата молба, с който оспорва исквете като неоснователни и моли за тяхното отхвърляне. Не оспорва, че между страните е съществувало ТПО, възникнало въз основа на трудов договор № ... от 28.03.2019 г., по силата на който ищецът е изпълнявал длъжността „Летец-втори пилот“ с код по НКПД ... и код по КИД ... Пътнически въздушен транспорт, и че е било определено заявеното в исковата молба допълнително трудово възнаграждение с Допълнително споразумение от 30.09.2020 г. Поддържа обаче, че в дружеството била издадена Заповед № ... от 16.03.2020 г., с която на основание чл. 138а, ал. 2 КТ работодателят въвел непълно работно време, с продължителност от 4 работни часа дневно. Твърди, че работодателят е изменил ТПО едностранно, включително и за ищеца, с оглед намаления обем на работа по време на обявеното извънредно положение на територията на Република България, в резултат на което и трудовото възнаграждение на ищеца било намалено наполовина, пропорционално на отработеното от него работно време, за периода от 16.03.2020 г. до 07.07.2020 г. Оспорва дължимостта на вземания за допълнително трудово възнаграждение за периода от 01.04.2020 г. до 07.07.2020 г., тъй като същите били обвързани с интензитета на работа, а с оглед на пандемията не били осъществявани почти никакви полети. В условията на евентуалност навежда твърдения, че дори да са дължими за посочения период, то следва да са в намален размер, с оглед въведеното намалено работно време. Посочва, че при прилагането на повременната система за заплащане на труда дължимото възнаграждение на ищеца е, както следва - месечно основно трудово възнаграждение- 2000 лв., допълнително трудово възнаграждение- по 750 лв. за месец април и май, и допълнително трудово възнаграждение- 1500 лв. и 250 лв. за месец юни и юли. Поддържа, че дружеството било изплатило частично дължимите трудови възнаграждения, като остатъкът е бил посочен като „отсрочен“ във фишовете на ищеца. Твърди се, че дружеството ответник е поканило ищеца за среща, провела се в офиса на 19.05.2020 г., като заявило готовността си да изплати дължимите му трудови възнаграждения в общ размер от 5321,60 лв.- 2531,42 лв. за месец февруари 2020 г.; 437,43 лв. за месец март 2020 г.; 691,64 лв.- за месец май 2020; 1661,11 лв.- за месец юни 2020 г., но ищецът отказал да предостави информация за актуална банкова сметка и да приеме плащането.

С отговора на исковата молба ответникът **признава основателността на исквите претенции за сумата до 5321,60 лв.**, като моли ищецът да предостави банкова сметка, по която да му бъде преведена. Посочва, че в трудовия договор е предвидено тримесечно предизвестие при едностранно прекратяване на ТПО, с оглед което посоченото предизвестие в уведомлението, изпратено до ищеца, а именно- 90 дни, се явява спазено, поради което моли да бъде отхвърлено и искането за обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ, както е посочено в ИМ. Прави доказателствено искане за събиране на гласни доказателствени средства чрез разпита на двама свидетели за установяване въвеждането на непълно работно време и намаляването на трудовото възнаграждение на служителите. Прави искане за допълване

въпросите към поисканата от ищеца ССЧЕ.

Ищецът признава, че е получил плащане на признатата от ответника сума от **5 321,60 лв.**, поради което с допълнителна молба от 03.01.2023 г. уточнява исковата си претенция по основание и размер, като претендира следните суми представляващи основно трудово възнаграждение от общо **10 374,04 лв.**, разпределено по месеци, както следва:

- **468,58 лв.** представляваща неплатен остатък от дължимо ОТВ за м. февруари 2020 г.;
- **2562,57 лв.** - представляваща неплатен остатък от дължимо ОТВ за м. март 2020 г.;
- **3000 лв.** – представляваща неплатен остатък от дължимо ОТВ за м. април 2020 г.;
- **2308,89 лв.** – представляваща неплатен остатък от дължимо ОТВ за м. май 2020 г.;
- **1338,89 лв.** - представляваща неплатен остатък от дължимо ОТВ за м. юни 2020 г.;
- **695, 64 лв.** - представляваща неплатен остатък от дължимо ОТВ за периода от 01.07. до 07.07.2020 г.

По отношение на претендираните суми, представляващи дължимо допълнително трудово възнаграждение, ищецът претендира сумата от общо **6 521, 72 лв.**, които се разпределят както следва:

- **1 500 лв.**, представляващо ДТВ по т.2 от ДС към ТД, дължимо за м. април 2020 г.;
- **1 500 лв.**, представляващо ДТВ по т.2 от ДС към ТД, дължимо за м. май 2020 г.;
- **3 000 лв.** - представляващо ДТВ по т.3 от ДС към ТД, дължимо за м. юни 2020 г.;
- **521,72 лв.** - представляващо ДТВ по т.3 от ДС към ТД, дължимо за периода от 01.07. до 07.07.2020 г.

По отношение на претенцията за лихви за забава върху претендираните трудови възнаграждения, ищеца уточнява, че претендира такова обезщетение в общ размер от **3603,01 лв.**, които се разпределят, както следва:

- Лихва в размер на **110, 64 лв.**, представляваща дължимо обезщетение върху ОТВ от **468,58 лв.** м. февруари 2020 г., за периода от 01.03.2020 г. до 28.06.2022 г.;
- Лихва в размер на **583,00 лв.**, представляваща обезщетение върху ОТВ от 2562,57 лв. за м. март 2020 г., дължимо за периода от 01.04.2020 г. до 28.06.2022 г.;
- Лихва в размер на **986,25 лв.**, представляваща обезщетение върху сумата от 4500 лв. (сбор от ОТВ и ДТВ за м. април 2020 г.), дължимо за периода от 01.05.2020 г. до 28.06.2022 г.;
- Лихва в размер на **801,88 лв.**, представляваща обезщетение върху сумата от 3808,36лв. (сбор от ОТВ и ДТВ за м. май 2020 г.), дължимо за периода от 01.06.2020 г. до 28.06.2022 г.;
- Лихва в размер на **877,43 лв.**, представляваща обезщетение върху сумата от 4338,89 лв. (сбор от ОТВ и ДТВ за м. юни 2020 г.), дължимо за периода от 01.05.2020 г. до 28.06.2022 г.;
- Лихва в размер на **243,81 лв.**, представляваща обезщетение върху сумата от 1217,36 лв. (сбор от ОТВ и ДТВ за м. юли 2020 г.), дължимо за периода от 08.07.2020 г. до 28.06.2022 г.;

Ищецът уточнява също, че претендира 1 БТВ в размер от 7360 лв., като обезщетение **по чл.222, ал.1 от КТ**, тъй като бил уволнен на осн. чл.328, ал.1, т.3 от КТ, а посоченото първоначално основание по чл.221, ал.1 от КТ било грешно, тъй като не оспорва, че предвидения в трудовия му договор срок на предизвестие по чл.326 от КТ бил спазен от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение и обезщетение за неспазен срок на предизвестие не му се дължи. Претендира и законна лихва за забава върху това обезщетение в сочен размер от 1472 лв., за периода от 08.07.2020 г. до 28.6.2022 г.

Ищецът оспорва отговора на исковата молба, както и представените от ответника писмени доказателства във връзка с твърдяното като въведено непълно работно време в дружеството за времето на извънредното положение в РБългария.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое вътрешно убеждение и съобразно чл.235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба твърдения и възраженията на ответника, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание чл.128, т.2 от КТ:

Няма спор по делото, а се установява и от доказателствата събрани в хода на съдебното дирене, че между ищеца и ответника е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор № ... от 28.03.2019 г., по силата на който ищецът е изпълнявал длъжността „Летец-втори пилот“ с код по НКПД ... и код по КИД ... „Пътнически въздушен транспорт“, при уговорено месечно основно трудово възнаграждение в размер на 4500 лв. С Допълнително споразумение от 30.09.2019 г. основното трудово възнаграждение било намалено на 4000 лв., като било уговорено допълнително възнаграждение - **премия** за всеки от месеците октомври, ноември, април и май в размер на **1500 лв.**, а за всеки от месеците юни, юли, август и септември в размер на **3000 лв.**, както и допълнително възнаграждение в размер на **0,60 %** за всяка година трудов стаж (**336 лв.** към датата на сключване на споразумението). Поради намаляване обема на работа ответното дружество е уведомило ищеца на 08.04.2020 г., че прекратява трудовото правоотношение, с предизвестие от 90 дни, считано от 09.04.2020 г. Трудовия договор бил прекратен със Заповед .../07.07.2020 г. поради намаляване обема на работа и съгласно отправено предизвестие по чл. 326, ал. 2 КТ. С оглед предприетото от ответника признание на част от исковата претенция, съдът е обявил за безспорно също и обстоятелството, че ответното дружество дължи на ищеца допълнително сумата от общо **5321,60 лв.**, от които **2531, 42 лв.** за месец февруари 2020 г.; **437,43 лв.** за месец март 2020 г.; **691,64 лв.-** за месец май 2020; **1661,11 лв.-** за месец юни 2020 г. (всички суми представляващи неплатен остатък за основно трудово възнаграждение).

По делото е представено от ищеца заверено копие от трудовата му книжка /на л.76-84/ от вписванията в която се установява, че за периода от 16.03.2020 г. до 15.06.2020 г., на осн. чл.138а /алинеята не се чете/ от КТ месечното трудово възнаграждение на ищеца е намалено наполовина, т.е. на 2000 лв., а от 16.06.2020 г. до 08.07.2020 г., т.е. до прекратяване на трудовия договор на осн. чл.328, ал.1, т.3 от КТ същото отново е в пълен размер от 4 000 лв.

Ищецът твърди, но според съда не се установява, че приложените на л.91,92 от делото сканирани страници от документ, представляват извлечение от личната летателна книжка на ищеца Д. М. и от която сп. него се установявало, че същия е извършвал полети в периода от 02.06.2020 г. до 07.06.2020 г. по направление от летище ... до летище ... (...) и от летище ... (...) до летище ... (...) и обратно до летище ..., като втори пилот на самолет, с първи пилот От друга страна, ако се приеме, че това действително е личната летателна книжка на ищеца М., то видно от записванията в нея, през 2020 г. същия е изпълнил само 3 полета и то именно тези вписани на 02.06.; 03.06. и 07.06.2020г. Всички други записи касаят полети през 2019 г. и 2021 г.

По делото е изискана и постъпила от Главна дирекция „Гражданска въздухоплавателна администрация“ при МТ, информация относно летателните часове на ищеца М., в периода от 01.02.2020 г. до 07.07.2020 г., като видно от същата последния има общо 32 летателни часа и 36 мин.

Въпреки, че в хода на делото, от доказателствата бе изключена представената от ответника Заповед №.../16.03.2020 г., с която ответника твърди да е въвел намалено работно време от 4 часа във връзка с обявеното в страната извънредно положение в следствие на световната пандемия от Ковид – 19, по делото са събрани и други доказателства, които сочат, че действително в ответното дружество за период от три месеца /считано от 16.03.2020 г. до 15.06.2020 г./ е било въведено намалено работно време от 4 часа дневно, за всички служители на пълен работен ден, като съответно са били намалени наполовина и месечните трудови възнаграждения. За това свидетелстват както показанията

на разпитания св. ..., но също и заключението на ССЧЕ и представената имейл кореспонденция за изпращане на съобщение /имейл/ до множество адресати, един от които е имейл адреса на ищеца М. Макар ищеца да оспорва, че е получил точно заповедта, с която е въведено намаленото работно време и че не е узнал за въведеното такова в ответното дружество, съдът намира тези оспорвания за голословни, тъй като в писмено становище от 25.05.2023 г. /на л.194 и сл. от делото/ изрично е признал обстоятелството, че цит. „... **е създадо служебни електронни пощи и е предоставило достъп с потребителско име и парола на своите служители, в частност на ищеца**“ като е заявил единствено, че се оспорва факта на ползване на въпросната поща от М. към датата на изпращане на Заповед № ... от 16.03.2020 г., тъй като по делото липсвали доказателства, че всеки от адресатите е потвърдил получаването ѝ. Тези оспорвания съдът намира за неоснователни, тъй като от всички други доказателства, представени от ответника във връзка с ползването на този имейл адрес от ищеца и показанията на св. В., се установява категорично, че М. е използвал точно този имейл в служебната си кореспонденция с ответника и като част от адресатите на имейл съобщението, изпратено от адрес : ... от 17.03.2023 г., с приложен файл Заповед ..W .../16.03.2020 г., същия безспорно е уведомен за издадената от работодателя заповед. В тази връзка от ответника бяха представени и допълнителни писмени доказателства /приобщени по делото на л.184-192/. От същите се установява безспорно, че при кандидатстването за работа при ответното дружество, ищеца в молбата си е посочил личния си телефонен номер за връзка с него (*****), като при назначаването му от Дружеството са предприели действия по създаване и предоставяне за ползване на служебни имейл адреси на новоназначените си служители, сред които и ищеца М., за които ел. пощи, всички били уведомени посредством кратки съобщения, изпратени именно до личните им телефонни номера, посочени в молбите им при кандидатстването за работа. Така на ищеца М. на 26.03.2019 г. и 27.03.2019 г. били изпратени две поредни съобщения на личния му телефон, с които бил уведомен за създадената поща (...), като са му дадени указания за ползването на същата. От представените доказателства е видно, че ищеца е потвърдил пред работодателя си за получаването на текстовите съобщения, като е видно също, че е използвал същия ел. поща при бъдещите си кореспонденции с ответника във връзка с обсъждането на служебни въпроси. В този смисъл абсолютно несъстоятелно звучат оспорванията му предприети в хода на съдебното производство, че по делото нямало доказателства, представени от ответника, че към дата 16.03.2020 г. ищеца също е използвал въпросната служебна поща, респ., че е уведомен надлежно за въведеното в ответното дружество намалено работно време от 4 ч.

Видно от показанията на св. В., явяващ се и пряк ръководител на ищеца през 2020 г., заявява пред съда, че „по време на пандемията обко взето нямаше работа...Мерките, взети от управителя няма какви да са освен намаляване на заплатите...Имаше издадена заповед за намаляване на заплатите и съкращаване на работното време на служителите, която беше ни изпратена от секретарката по имейл на всички служители. Имаше служебни имейли, за да може да оставя следа. Средно имаше няколко полета до средата на 2020 г., не на ден, а за целия период. Опитвахме се да създадем на всички заетост, заради допълнително заплащане, командировъчни и др. Лично на мен ми намалиха заплатата с 65 %, а на подчинените ми пилоти – наполовина. Заповедта беше изпратена по имейл и беше във връзка с Ковид – 19 кризата и намаляване обема на работа.“.

При съвкупна преценка на изброените по-горе писмени и гласни доказателства се налага еднозначен извод, че на ищеца е бил предоставен създаден от ответното дружество служебен имейл, същия е използван от Д. М. през целия период на съществуването на трудовото му правоотношение с ответника, на същия имейл адрес ищеца М. е бил уведомен за въведеното от работодателя намалено работно време за периода от 17.03.2020 г. до 15.06.2020 г., посредством изпратения от служебната поща с адрес ... до служебния му имейл на издадената от работодателя заповед от 16.03.2020 г. /като прикачен файл, за което

свидетелства и св. В./.

Установява се по делото, видно и от заключението на ССЧЕ, изготвено след проверка в счетоводството на ответното дружество, в частност на ведомостите за заплати в дружеството, относими към процесния период, че м. юни 2020 г. е последния пълен отработен месец за ищеца, преди прекратяването на трудовото му правоотношение от 08.07.2020 г. За този месец, във ведомостите за заплати на ... за 10 дни /от 01-во до 13-то число от месеца/ било начислено възнаграждение за 4 – часов работен ден, съгласно Заповед № .../16.03.2020 г., а за 12 работни дни /от 14-о до 30-о число/ е начислено възнаграждение за 8 – часова заетост. Това начисление пряко кореспондира и със записванията, отразени в Трудовата книжка на ищеца, от които както по-горе бе коментирано става ясно, че за период от 3 месеца /от 16.03.2020 г. до 15.06.2020 г./ в ответното дружество е било въведено намалено работно време от 4 часа и съответно са били намалени ОТВ от 4000 лв. на 2000 лв.

Установява се още от заключението на експертизата, че начисленията с постоянен характер в трудовото възнаграждение за м. юни 2020 г., отразени във ведомостите за заплати на работодателя за Д. М. са ОТВ – 909, 09 лв.; ДТВ за ТСПО 15 % - 81,82 лв.; ОТВ за 12 дни при 8 ч. работен ден – 2181, 82 лв. /средно дневно 181, 82 лв./ и ДТВ за ТСПО 15 % - 196,36 лв. или общо начисленото трудово възнаграждение възлиза на сумата от 3 369,09 лв. Тази сума следва да се има предвид като база по см. на чл.228, ал.1 от КТ при определяне на дължимите се на ищеца обезщетения, в т.ч. претендираното от него такова по чл.222, ал.1 от КТ, в случай че същото е основателно. В случай, че не се установи непълно работно време за м. юни, преизчислено БТВ за пълен работен ден от 8 ч. възлиза на сумата от 4 360,00 лв. В счетоводството на ответника, нямало данни обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ да е било реално начислено и изплатено на ищеца М.. В случай, че в базата по чл.228, ал.1 от КТ се включват и ДТВ, дължими на ищеца за м.06.2020 г., то размерът на обезщетението по чл.222, ал.1 от КТ възлизало на сумата от 5 688,37 лв.

В отговор на въпрос на ответника, дали има данни в счетоводството на ответника за въведено непълно работно време от работодателя и с каква продължителност на работния ден, за кои служители и за какъв период е било, вещото лице е посочило, че от извършения преглед на ведомостите за заплати се установява, че за периода от 16.03.2020 г. до 15.06.2020 г. на всички служители е начислявано възнаграждение за 4 часов работен ден за отработените дни. Във връзка с намаляване на обема на работа и въведеното извънредно положение в страната за предприемане на извънредни мерки относно разпространението на Ковид-19 била издадена Заповед № .../16.03.2020 г., с която управителят на дружеството е разпоредил всички служители да преминат на половин работен ден, считано от 16.03.2020 г., съгл. условията на чл.138а, ал.1 от КТ за срок от 3 месеца.

В Таблица № 3 от заключението, вещото лице е посочило какъв е размера на дължимото се основно трудово възнаграждение на ищеца, съобразено с продължителността на работния ден и реално отработеното от лицето време, за периода от 01.02.2020 г. до 07.07.2020 г., според продължителността на работния ден и отработеното от него време, като видно от установеното от вещото лице, на ищеца към датата на завеждане на ИМ се дължи ОТВ в размер на още 5 321, 60 лв., което обаче реално е платено от ответника в хода на производството (на 17.01.2023 г.). Този факт не се отрича и от ищеца. Съдът кредитира именно тази част от заключението, като намира за правилно изчислението, което е направено при съобразяване на продължителността на работния ден, съгласно установеното за различните периоди и реално отработеното от ищеца време. Така от общо начислените 14 556, 80 лв. бруто суми, след нормативно установените удръжки от 3065,11 лв. се получава нетно дължима сума от 11 491, 69 лв. Според установеното от вещото лице, през месеците февруари, март, май и юни 2020 г. на ищеца са заплащани по 1000 лв. /месечно, а за месеците април и юли му е платено възнаграждение съответно в размер на 1 434, 59 лв. и 735,50 лв. Или общо платени през процесния период на ищеца са трудови възнаграждения в

размер на **6 170,09 лв.** /за което са представени и писмени доказателства от ответника, фишове за работна заплата, в които е удостоверено, че сумите са изплатени по банков път/ които са приспаднати от общо дължимото нетно възнаграждение от 11 491, 69 лв. Разликата от 5 321, 60 лв., видно от доказателствата, събрани в хода на съдебното дирене е заплатена от ответника след образуване на делото /на 17.01.2023 г./ което не се оспорва от ищеца.

Относно дължимото се на ищеца ДТВ във връзка със сключеното допълнително споразумение към ТД, за времето от 01.04.2020 г. до 07.07.2020 г., с оглед отработеното време от ищеца, вещото лице е установило, че на М. се дължи сумата от 3 345, 78 лв.

Общият размер на неплатените суми на ищеца (от ОТВ и ДТВ, в случай че се установи да се дължи такава) възлиза на **8 667, 38 лв.**, от която сума 3 345, 78 лв. по допълнителното споразумение.

Общо дължимото обезщетение за забавените плащания за ОТВ и ДТВ, възлизало на сумата от 1784, 84 лв., посочено по месеци в Таблица № 5 към заключението.

Относно представената от ответника Заповед № .../16.03.2020 г. и предприетото от ищеца нейно оспорване, съдът е допуснал изслушване на Съдебно-почеркова експертиза. Видно от заключението на в.л. В., подписът положен от името на, управител на ... в процесната заповед от 16.03.2020 г. е положен от, но експертизата е изследвала приложеното по делото цветно копие на заповедта, поради което е заключила че се касае за „копие на подпис“ на В устните си обяснения пред съда, вещото лице допълва, че разликата в изследването на ксероксен вариант и оригинал е единствено и само в това, че по копието не може да се преценява и извършва преценка за техническо пренасяне на подписа.

Доколкото експертизата е дала заключение, че приложената по делото Заповед № .../16.03.2020 г. е цветно копие, а не оригинал на заповедта и с оглед изричното указание към ответника да представи по делото оригинал на оспорената от ищеца заповед, на осн. чл.183, ал.1, изр.2 от ГПК съдът е изключил от доказателствата по делото оспорената Заповед № ... от 16.03.2020 г.

Въпреки възраженията на ищеца в тази насока, по делото не се събраха доказателства М. да е работил на пълно работно време от 8 ч. през периода от 17.03.2020 г. до 15.06.2020 г., нито пък да е извършвал ефективно полети в повече от установените 32, 36 часа /съгласно данните на ГД „ГВА“/.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните изводи от правна страна:

Разпоредбата на чл.128, т.2 от КТ предвижда задължение за работодателя в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. По делото се установява безспорно, в т.ч. посредством приетото заключение по ССЧЕ, че на ищеца М. е било начислено във ведомостите за заплати в ответното дружество, дължимото му се основно трудово възнаграждение, с оглед отработеното време и при установяване на непълно работно време от 4 ч. за част от процесния период.

Съдът приема, че в предприятието на ответника действително е било въведено непълно работно време по чл. 138а, ал. 1 от КТ за определения в тази разпоредба 3 месечен срок от 16.03.2020 г. до 15.06.2020 г. / чл.138а, ал.1 от КТ „При намаляване на обема на работа работодателят може да установи за период до три месеца в една календарна година непълно работно време за работниците и служителите в предприятието или в негово звено, които работят на пълно работно време....“/, като по делото има събрани доказателства чрез показанията на св. В., че в ответното дружество няма създадена синдикална организация, поради което и работодателят не е следвало да установи намаляването на работното време, след съгласуване с такава. От друга страна, независимо от изключването от доказателствения материал на представената във вид на копие Заповед №/16.03.2020 г.,

по делото се събраха достатъчно други писмени и гласни доказателства, които макар косвено установяват безспорно, че работодателят е упражнил ефективно при посочените в КТ предпоставки, правото си да установи намалено работно време в дружеството за срок от 3 месеца, предвид драстичното намаляване обема на работата поради въведеното извънредно положение, което е предпоставка за пропорционално намаляване и изплащане на трудовото възнаграждение спрямо реално отработеното време от служителите. Доколкото оспорването на ищеца на Заповед №/16.03.2020 г. не касае нейната автентичност и не се твърди същата да е съставена за целите на настоящото производство, съдът намира за установено по делото, с оглед приетите доказателства, че към дата 16.03.2020 г. очевидно е съществувала в правния мир оспорената заповед №/16.03.2020 г. за установяване на намалено работно време /от който оригинал е изготвено представеното по делото цветно копие/ същата е подписана от управителя ... */потвърдил това в нарочна декларация, представена по делото, а и с оглед приетото заключение на СПЕ/* и е сведена до знанието на всички заети в ответното дружество, по електронен път, чрез изпращане на съобщение на служебните пощи на служителите, в т.ч. до ищеца Д. М..

При установеното по-горе намалено работно време и редуцираното с оглед заетостта трудово възнаграждение, се налага извод, че ищецът М. е работил в периода от 16.03.2020 г. до 15.06.2020 г. при непълно работно време от 4 ч. дневно и с намалено основно трудово възнаграждение от 2000 лв. С оглед на констатациите на вещото лице от заключението на ССЧЕ /съгласно кредитираното от съда заключение по т.15.2. и Таблица № 3/ и установеното плащане извършено в хода на процеса на сумата от 5321.60 лв., се налага извод, че всички дължими суми за основно трудово възнаграждение на Д. М. за процесния период са били погасени от ответното дружество. Последното води до извод за неоснователност на предявения иск за ОТВ в заявен общ размер от 10374,04 лв. за периода от 01.02.2020 г. до 07.07.2020 г., поради което същия подлежи на отхвърляне, в частта от 5321, 60 лв. поради плащане в хода на производството, а в останалата част от 5052,44 лв. като неоснователен.

По иска по чл.128, т.2 от КТ относно дължимостта на претендираното допълнително трудово възнаграждение, заявено в размер от 6521,72 лв.:

С допълнително споразумение от 30.09.2019 г. страните на осн. чл.119 от КТ уговорили следните изменения в трудовия договор, сключен на 28.03.2019 г., а именно: за ОТВ в размер на 4000 лв., за допълнително трудово възнаграждение – премия за всеки от месеците октомври, ноември, април и май в размер на 1500 лв.; Допълнително трудово възнаграждение – премия за всеки от месеците юни, юли, август и септември – 3000 лв.; Допълнително трудово възнаграждение за продължителна работа – 0,6 % за всяка godzina, с признат трудов стаж от 14 години ими към датата на ДС – 336 лв. и Платен годишен отпуск не по-малко от 36 работни дни.

Видно от съдържанието на допълнителното споразумение, клаузите за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения по по т.2 и т.3, въпреки че са наименовани „премия“, не са обвързани с постигане на конкретни резултати, а са предвидени по месеци, най-вероятно съобразно интензитета на полетите, които през летните месеци, посочени в т.3 са повече като брой.

Възражението на ответника по този иск е, че за периода от 01.04.2020 г. до 07.07.2020 г. на ищеца не са били дължими допълнителните трудови възнаграждения, предвидени в т. 2 и т. 3 от Допълнителното споразумение, тъй като същите са обвързани с интензитета на работата, доколкото е обичайно, в посочените месеци по т. 2 от Допълнителното споразумение натоварването на служителите да е по-високо, а по т. 3 - най-високо, но би било крайно несправедливо и противно на всякаква логика, в условията на ограниченията на гражданската авиация, наложени във връзка с пандемията от COVID-19, когато не са били извършвани почти никакви полети от ищеца (само 32 полетни часа за целия процесен период), на последния да се дължи допълнително възнаграждение без никакво натоварване.

Съдът приема, че за характера на това допълнително трудово възнаграждение действително следва да се изхожда от значението на думата „премия“ в тълковния речник, а именно, че това представлява **„награда за прояви, постижения в някоя област или като допълнително възнаграждение в предприятие, учреждение“**, каквато теза поддържа ответника. От друга страна обаче, правилно ищеца твърди, че в самото Допълнително споразумение от 30.09.2019 г., освен размера на дължимите премии по т.2 и т.3 не са посочени други условия, при които ще се дължат те, освен времеви критерии, т.е. за кои месеци се дължат премиите. Следователно недопустимо е разширително тълкуване на разпоредбите на ДС, с оглед нуждите на производството.

Въпреки изложеното обаче, в случая следва да се има предвид, по делото е безспорно установено, че в ответното дружество, с оглед намаления обем на работата в периода на световната Ковид -19 пандемия, е било въведено намалено работно време от 4 ч./ден за периода от 16.03.2020 г. до 16.06.2020 г., и с оглед действително извършените полети през процесния период /само 32,36 ч./ от ищеца М., при прилагане на повременна система за заплащане на труда, на последния се следват уговорените с допълнителното споразумение от 30.09.2019 г., допълнителни възнаграждения по т.2 и т.3, но не в претендирания размер от 6521,72 лв., а намалени наполовина, съразмерно и на намаленото ОТВ /за посочения период/. Или иска на ищеца следва да се уважи до размера установен от в.л. по ССЧЕ, съгл. посоченото в Таблица № 4 възнаграждение в размер от 3 345, 78 лв. /нетен размер/. За разликата от 3 175,94 лв. иска ще следва да се отхвърли като неоснователен.

По иска с правно основание чл.222, ал.1 от КТ:

При уволнение поради закриване на предприятието или на част от него, съкращаване в штата, **намаляване обема на работа**, спиране на работата за повече от 15 работни дни, при отказ на работника или служителя да последва предприятието или неговото поделение, в което той работи, когато то се премества в друго населено място или местност, или когато заеманата от работника или служителя длъжност трябва да бъде освободена за възстановяване на незаконно уволнен работник или служител, заемал преди това същата длъжност, **работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя. Обезщетението е в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец.**

По делото от събраните доказателства /трудова книжка, справка от ТД на НАП – София Офис „...“ / се установява безспорно, че след прекратяване на трудовото правоотношение между ищеца и ответното дружество от 08.07.2020 г., М. не е започнал работа по трудов договор при друг работодател за периода от 07.07.2020 г. до 08.08.2020 г., поради което са налице условията при които му се дължи предвиденото в чл.222, ал.1 от КТ обезщетение.

Съгласно чл. 228 от КТ обезщетението по чл. 222, ал.1 КТ възлиза на полученото от работника или служителя брутно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основаниято за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно брутно трудово възнаграждение, т.е. възнаграждението за месец юни 2020 г., което съгласно заключението на приетата ССЧЕ възлиза в размер на 3 369,09 лв. Съдът счита, че доколкото допълнителните възнаграждения по ДС от 30.09.2019 г. не са възнаграждения с постоянен характер, както и разходите за нощен труд, то базата по чл.228, ал.1 от КТ в случая следва да включва единствено посочените и от вещото лице компоненти: основна заплата и допълнително възнаграждение за ТСПО 15 %. Следователно, искът по чл.222, ал.1 от КТ ще следва да бъде уважен до размер от 3369, 09 лв., а за разликата до пълния предявен размер от 7 360,00 лв. или за сумата от 3990, 91 лв. иска като неоснователен подлежи на отхвърляне.

По исквете по чл.86, ал.1 от ЗЗД:

В тежест на ищеца по този иск е да докаже изпадането в забава на ответника за

главните задължения, както и размера на законната лихва за забава за процесния период. По делото безспорно се установява, че ответника има непогасени задължения към ищеца за допълнителните трудови възнаграждения по т.2 и т.3 от ДС от 30.09.2019 г., както и за дължимото обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ. Установи се също, че част от дължимото се на ищеца основно трудово възнаграждение (в общ размер от 5321,60 лв. за периода от 01.02.2020 г. до 07.07.2020 г.) е платено в хода на производството, поради което към датата на образуване на делото, ответника е бил в забава и по отношение на това свое задължение, поради което дължи обезщетение за забава и върху тази сума, за периода на забава, от изискуемостта на всяка отделно месечно задължение до датата на подаване на ИМ в съда (28.06.2022 г.). Съгласно уговореното в трудовия договор, възнагражденията се изплащат в срок до последния ден от месеца, следващ месеца на положения труд. Съобразно уговореното и въз основа на ССЧЕ (л. 140, Таблица № 5) дължимата законна лихва върху установените като дължими основни и допълнителни трудови възнаграждения в размер от общо 8 667,38 лв., за периода на забавата им начинаей от 31.03.2020 г. до 28.06.2022 г., възлиза на сумата от 1 784, 84 лв., до който размер и иска по чл.86 от ЗЗД ще следва да се уважи.

По отношение на дължимото се на ищеца обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ в установен размер от 3369,09 лв., съдът счита, че ответника не е изпаднал в забава, тъй като няма данни по делото, ищецът да е поискал изплащане на това обезщетение и да е представил доказателства пред бившия си работодател, че в периода от 07.07.2020 г. до 08.08.2020 г. не е бил зает по трудово правоотношение при друг работодател. Следователно, ответното дружество не е изпадало в забава при изплащането на обезщетението по чл.222, ал.1 от КТ и не дължи претендираната от ищеца законна лихва върху него за посочения период в размер на **1472,00 лв.**

С оглед на изложеното искът по чл. 86 от ЗЗД за дължимата законна лихва върху ОТВ и ДТВ, следва да се уважи частично до размера от **1 784, 84 лв.**, а за разликата до пълния предявен размер от 3 603, 01 лв. или за сумата от **1818,17 лв.** като неоснователен ще следва да се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на делото, право на разноски имат и двете страни.

След предприетото уточняване на исковите претенции по отношение на техните размери /с молба от 03.01.2023 г./ ищецът е претендирал плащане на суми в общ размер от 29 330,77 лв. (сбор от претендираните основно трудово възнаграждение, допълнително трудово възнаграждение – премии, обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ и лихвите за забава върху тези главници), като съдът с решението си уважава част от заявените претенции до размер от общо 13 821, 31 лв. (в тази сума се вкл. и сумата от 5321,60 лв., платена в хода на производството). Съгласно представения Списък по чл.80 от ГПК ищеца е извършил и претендирал съдебни разноски само за заплатеното от него адвокатско възнаграждение в размер от 2 996, 46 лв. Съобразно с изхода на делото и уважената част от исковете, му се дължат разноски в размер на **1412,00 лв.** Възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК по отношение на платеното от ищеца адвокатско възнаграждение, съдът намира за неоснователно, предвид заявения материален интерес по делото, извършените процесуални действия, броя на съдебните заседания, а и доколкото заплатения от ищеца хонорар е определен дори под минималния такъв по НМРАВ /в редакцията ѝ относима към момента на сключване на договора – 09.01.2023 г./ Следователно, на ищеца се дължи пълния размер на адвокатското възнаграждение, след редуцирането му съобразно с уважената част на исковете, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК или сумата от **1412,00 лв.**

На осн. чл.78, ал.3 от ГПК, ответника също има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковете.

Ответникът е претендирал такива в общ размер от 16 397, 65 лв., от която сума 400 лв.

– депозит за експертиза и 15 997,64 лв. с ДДС адвокатски хонорар. Ищецът в производството е заявил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК, което съдът намира за основателно. Съобразно със заявления материален интерес по всеки от обективно съединените искове, минимално дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на 5315,20 лв. с вкл. ДДС /по НМРАД в редакцията й след изм. от м.11.2022 г./, а ответника претендира трикратно увеличен размер за адвокатско възнаграждение. С оглед отхвърлената част от исковете и при основателност на възражението за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение, разносните които се следват на ответника на осн. чл.78, ал.3 от ГПК възлизат на сумата от **3 422,07 лв.**, без съда да навлиза в сферата на свободната договорна воля на страните, които са уговорили и заплатили по-висок размер на дължимото адвокатско възнаграждение.

И двете страни са представили доказателства за реалното изплащане на уговорените и заплатени адвокатски възнаграждения.

На осн. чл.78, ал.6 от ГПК, ответника дължи по сметка на съда и съответстващата се на уважените искове държавна такса, която съдът определя в размер на 552,85 лв., както и част от изплатените от бюджетните средства на съда разноски за възнаграждението на вл. изпълнило ССЧЕ или сумата от 47,12 лв.

С оглед изложеното, на осн.чл.78, ал.6 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да внесе по сметка на съда сумата от общо **599,97 лв.**

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ..., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ... представлявано от управителя **да заплати на Д. Ч. М.**, ЕГН *****, с адрес в ..., следните суми:

- **3345,78 лв.**, на основание чл.128, т.2 КТ, представляваща допълнително трудово възнаграждение за работна заплата по т.2 и т.3 от ДС от 30.09.2019 г. към ТД, дължима за периода от месец април 2020г. до месец юли 2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.06.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за допълнителни трудови възнаграждения за сумата от **3175,94 лв.**, като неоснователен;
- **1784,84 лева**, на основание чл.86 ЗЗД - представляваща законна лихва за забава върху дължимите се трудови възнаграждения за периода от 01.02.2020 г. до 07.07.2020 г. от 5321,60 лв. и допълнителните трудови възнаграждения по ДС от 30.09.2019 г. в размер на 3345,78 лв., за периода от 01.04.2020 г. до 07.07.2020 г., представляваща сбор от лихвата за забава върху всяко едно от неизплатените месечни трудови възнаграждения, считано от деня на който всяко едно е било дължимо /30-то число на месеца, следващ този, за който възнаграждението е дължимо/ до 28.06.2022 година /датата на предявяване на иска/, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл.86 от ЗЗД за разликата от **1818,17 лв.** до пълния предявен размер от 3603,01 лв., като неоснователен;
- **3369,09 лв.** – представляваща дължимо обезщетение по чл.222, ал.1 от КТ за оставането на ищеца без работа в периода от 07.07.2020 г. до 08.08.2020 г., поради уволнението му на осн. чл.328, ал.1, т.3 от КТ, ведно със законната лихва от 28.06.2022 г. до окончателното плащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния предявен размер от 7 360,00 лв. или за сумата от **3 990, 91 лв.**, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявените от **Д. Ч. М.**, ЕГН *****, срещу ..., ЕИК искове по

чл.128, т.2 от КТ за заплащане на сумата от общо **10 374,04 лв.**, представляваща сбор от неплатен остатък от основно трудово възнаграждение по трудов договор от 28.03.2019 г. и допълнително споразумение към него от 30.09.2019 г., дължими за периода от 01.02.2020 г. до 07.07.2020 г., като до размера от 5 052, 44 лв. иска е неоснователен и недоказан, а за сумата от 5321, 60 лв., поради извършено в хода на производството плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Д. Ч. М.**, ЕГН ********* срещу **...**, ЕИК **....** иск по чл.86 от ЗЗД за заплащане на сумата от **1472,00 лв.**, представляваща законна лихва за забава дължима върху обезщетението по чл.222, ал.1 от КТ за периода от 08.07.2020 г. до 27.06.2022 г., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА ..., ЕИК **....**, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ... представлявано от управителя ... **да заплати** на **Д. Ч. М.**, ЕГН *********, с адрес в ... на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1412,00 лв.**, представляваща разноски по делото, съразмерно на уважената част от исквете.

ОСЪЖДА, Д. Ч. М., ЕГН *********, с адрес в ... **да заплати** на **.....**, ЕИК **....**, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ... представлявано от управителя ... **....**, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, сумата от **3 422,07 лв.**, представляваща разноски по делото, съразмерно на отхвърлената част от исквете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК **.....**, ЕИК **....**, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ... представлявано от управителя ... **да заплати** по сметка на Софийски районен съд, сумата от **599, 97 лв.**, представляваща сбор от дължима държавна такса върху уважените иски и заплатените от бюджета на съда, съдебни разноски за възнаграждение на вещо лице по ССЧЕ.

ДОПУСКА на осн. чл.242, ал.1 от ГПК предварително изпълнение на решението, в частта, с която на ищеца са присъдени допълнителни трудови възнаграждения и обезщетение за работа.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Софийски районен съд: _____